

virksomheder fortsat skal møde problemer på områder, der skulle være dækket af fælles regler, og derfor skal systemet etableres hurtigt. Som ministeren nævnte, etablerede vi her i Danmark i min ministertid en såkaldt støvsugerbande, som senere udviklede sig til et kontaktpunkt.

Faktisk burde det være undtagelsen, at en virksomhed ikke kan få afklaret en sag vedrørende en teknisk handelshindring inden for f.eks. maksimalt 8 eller 14 dage. Det kan lade sig gøre, hvis der er vilje til det i både den danske regering og de øvrige lande, men det kræver selvfølgelig en aktiv indsats – også fra den danske regering. Forudsætningen er, at man står fast og taler rent ud af posen, både på møderne i Bruxelles, men så sandelig også over for offentligheden.

Selve gennemførelsen af akterne halter også. I mange år har Danmark ligget alene i spidsen, når det gælder gennemførelsen af f.eks. direktiverne i forbindelse med det indre marked. Det er godt for de danske virksomheder, men det er skidt, når de danske virksomheder ikke møder tilsvarende, ensartede vilkår i udlandet.

I sagerne vedrørende det indre marked får vi statistik hvert halve år. Statistikken dækker ikke alle områder, men vi håber, at der kan komme nogen bedring her, så man også i offentligheden kan se, hvordan det skrider fremad på alle områder.

Med hensyn til selve overholdelsen af de faktiske vedtagne regler halter det også. Sagen om de italienske mælkekvoter står stadig væk i lysende erindring. Her overtrådte et medlemsland bevidst de vedtagne regler og blev derefter ganske rigtigt idømt en bøde. Men senere benyttede man sin position til at prøve at lave en ren afpresningssag, så man med Ministerrådets godkendelse – det skal også siges her, at Danmark stemte imod, men det var altså ikke nok – ikke alene kunne få nedsat sin bøde, men også få tildelt ekstra mælkekvoter, endda med tilbagevirkende kraft. Det er altså ikke den form for administration, som fremmer forståelsen for et positivt samarbejde.

Der kan findes mange diplomatiske grunde til at se bort fra forholdet eller finde en sådan løsning, men der er ikke nogen politiske eller saglige grunde overhovedet. Her burde den danske regering have reageret meget stærkere – ikke kun ved at stemme imod, men også åbent udadtil, i pressen og over for offentligheden på europæisk plan. Vi skal ikke altid blot acceptere og

bøje hovedet. Det gør vi jo heller ikke i det danske Folketing.

Når man administrerer så mange midler, som der faktisk er tale om på europæisk plan, er det klart, at der også skal være en ordentlig kontrol. Det er ikke acceptabelt, at sager om svig med EU-midler både reelt og rygtevis optager debatten. Også Danmark har på det seneste været i søgelyset, og det er naturligvis vigtigt, at vi holder orden i eget hus. Det var ikke rart at læse i pressen om sagen om Revisionsrettens kritik af den danske administration af landbrugsmidler, men så vidt vi er orienterede, havde den ikke baggrund i sandheden. Det er måske derfor på sin plads, hvis udenrigsministeren under debatten i dag vil bekræfte her fra talerstolen, at Revisionsrettens kritik var totalt forfjålet, at den byggede på forkerte oplysninger og kan tilbagevises fuldstændigt. Det vil jeg gerne bede ministeren om at gøre, for det har jo også noget at gøre med, hvorvidt vi selv er villige til at bekæmpe svig eller ej.

Mere generelt kan jeg bemærke, at det i dag er sådan, at svig med EU-midler rent faktisk behandles forskelligt i de enkelte medlemslande. Det må efter konservativ opfattelse være sådan, at svig med vore fælles midler behandles ens. Det kan ikke være rigtigt, at en svindler på Sicilien behandles mere lempeligt end én i Tyskland. Her er en opgave for den danske regering, der nok rækker længere end reglerne i dag, men det er der jo også taget højde for i regeringens oplæg til det, der skal drøftes i tiden op til 1996.

Hvad angår strafforfølgning, er der også huller i reglerne, så vidt vi kan se. Er der f.eks. mulighed for at udlevere folk, der svindler med EU-midler på tværs af grænserne? De straffretlige forhold for de ansatte i EU-systemet er også relativt uklare: Hvilke sanktionsmuligheder er der over for personer, der er ansat i EU, og som gør sig skyldige i svig? Det kan være, udenrigsministeren kan svare mig i dag, og det kan også være, at udenrigsministeren kan svare senere; men jeg mener, at der også her bør være klarhed.

Håndhævelse af de regler, der gælder i dag, er daglig administration, og derfor burde det ikke være et emne, der kræver store drøftelser på topmøder. Derfor er der heller ikke i mit oplæg nogen store ord om regeringskonferencen i 1996, men alligevel skal vi ikke helt overhøre regeringens løfter i denne anledning, så dem vil jeg gerne takke for.

Det Konservative Folkeparti håber, at debat-